

DEN NORSKE KIRKE

Soknepresten i Ringsaker sokn & Åsmarka sokn

Håp i håpløshet – en påkehilsen

Vi er i den stille uke, og snart er det påske – Det er en uke som er langt i fra stille, med politisk uro, økonomiske usikkerhet og store sikkerhetsutfordringer i Europa og ellers i verden. Mange kjenner på håpløshet og maktesløshet i de store urolighetene som preger nyhetsbildet og nattesøvnen til mange.

Selv om påkehilsener har begynt å fylle opp innleggene på sosiale medier, og deles ut i møte med venner og bekjente, er ikke påsken her helt enda. Påsken som representerer lyset, livet, håpet og kjærligheten den kommer, men jeg vil dele noen refleksjoner som også knyttes til dagene før påkehøytiden.

Jeg tror de dramatiske fortellingene knyttet til den stille uke kan speile mye av det som skjer i vår tid.

Palmesøndag er en dag for store kontraster og sårbarhet – Jesus rir inn til Jerusalem, hyllet, tatt imot som Messias, konge. I Johannesevangeliet kan vi lese om folkemengden som tar imot Jesus, med palmegreiner og hyller ham som Israels konge! Jesus fant et esel, og red inn til byen på en esel (Joh 12:12-14). Folket forventer at Jesus er kongen som skal frigjøre dem fra den romerske okkupasjonen, men Jesu kongerike er mye større, og frigjøringen mye dypere! Bare noen dager senere er folkets jubelrop og kongehyllest forvandlet til sinne, og rop om korsfestelse!

Palmesøndag viser oss hvor sårbart livet er, hvor raskt ting kan snu!

Dagen understreker virkeligheten vi lever under, at det kan gå fra glede til sorg på kort tid! Slik mange mennesker i vår tid har fått oppleve. Livet er sårbart, og palmesøndag kan være til hjelp på og minne oss om å ta vare på de gode øyeblikkene. Midt i håpløsheten må vi verne om det som er godt, for det kan raskt snu.

Skjærtorsdag er en dag for fellesskap – Jesus spiser sitt siste måltid med disiplene, kirkens sakrament blir innstiftet. Selv om disiplene ikke forstår det, er de med på en hellig stund, og gjennom nattverdens sakrament får vi ta del i samme hellige stund, i Jesu siste måltid. Hans kropp og blod blir en del av vår kropp og blod, og vi blir en del av skjærtorsdagens fellesskap. Jesus vet hva som skal skje, men likevel tar han seg tid til å dele fellesskap med disiplene, han vasker føttene deres, selv om de

kaller ham mester, så viser Jesus seg som en tjener, menneskehetens tjener. (Joh 13:1–17)

Skjærtorsdag viser oss hvor viktig fellesskap er. At uansett hva som skjer i våre liv, er det verdifullt å stoppe opp og være i lag med andre mennesker. Jesus delte brød og vin med Judas, selv om han viste at det var ham som skulle forråde ham.

Jeg tror vi har mye å lære av Jesu siste måltid. Å møte mennesker vi kanskje ikke kommer overens med, eller liker. Å prate sammen, dele et måltid sammen, se hverandre, men ikke minst, møte andre med en ydmyk åpenhet, slik Jesus møtte disiplene. Jesus hadde nok mer enn nok å tenke på, men han tok seg likevel tid til fellesskap med sine disipler – En stund der det ikke handlet om Jesu angst og frykt for hva som skulle skje, kanskje det er noe å tenke på i vår tid der det selvopptatte «jeg'et» ofte for forrang foran andre mennesker. Midt i håpløsheten må vi verne om fellesskapet og ta oss tid til andre.

Langfredag er en dag for lidelse og ondskap. Om natten blir Jesus tatt til fange, så følger de dramatiske timene der Jesus blir forlatt, hånt, torturert og dømt uskyldig til døden av mange av de samme som Jesus hadde blitt hyllet av på palmesøndag. Skildringene er grufulle, som om all menneskelig ondskap er samlet i en enkel fortelling. Jesus lider uskyldig for vår skyld, Gud opplever menneskehetens grusomhet og ondskap, og når han dør tar han det med seg ned til dødsriket.

Langfredagen er en av de sterkeste dagene, fordi det forteller oss at vi ikke er alene i vår lidelse. Jesus led for oss, men han lider også med oss! Langfredagen viser oss en Gud som vi kan relatere oss til i alt det onde vi måtte møte på – lidelsen er ikke langt unna, i Ukraina, på Gaza og i Israel, Sudan, Syria, Kongo, bare for å ha nevnt noen steder. Lidelse, ondskap, det mørke, er en del av menneskets tilværelse, men dette er ikke mennesket alene i, Gud går med oss, og for Gud, er ikke lidelsen ukjent, for gjennom Jesus opplevde han selv smerten, og til slutt – døden. Derfor er heller ikke døden ukjent for Gud – og ingen går alene inn i døden. Midt i håpløsheten, står vi ikke alene, for Gud går med oss, Gud lider med oss.

Påskan

Slik går den stille uke, en bevegelse gjennom store kontraster, om sårbarhet, fellesskap, lidelse og død. Og det kunne ha endt med det. Da ville det virkelig blitt en stille uke. På engelsk heter den stille uke «holy week» eller den hellige uke, kanskje et mer passende navn, for søndagen etter Jesu død, blir graven funnet tom. I Johannes evangeliet kan vi lese om Maria Magdalena som den første som finner graven tom! Det første vitne var en kvinne! (Joh 20:1–10)

Jesus viser seg for disiplene, død er omgjort til liv, ondskap til kjærlighet, håpløshet til håp! Mørkets krefter har ikke vunnet!

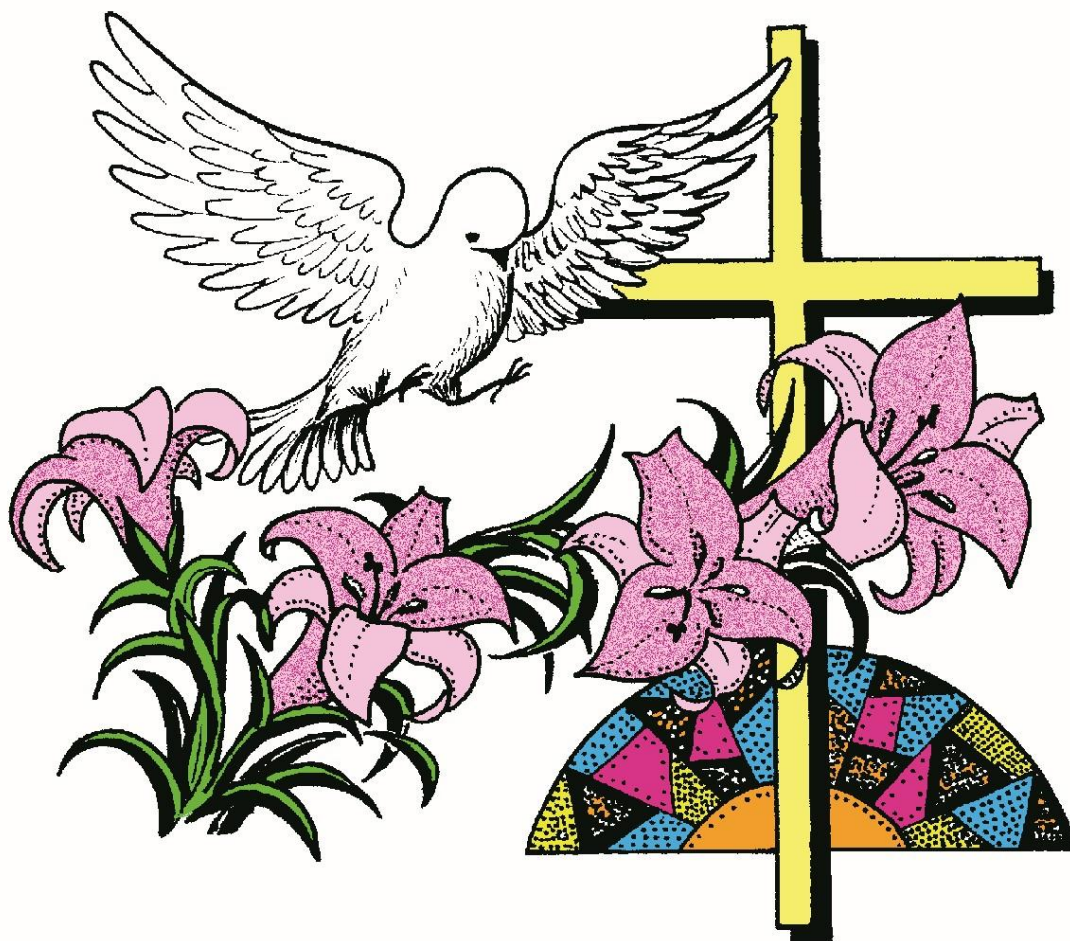
Jesu oppstandelse fra de døde reparerte båndet mellom oss og Gud, og frelser oss fra dødskreftene! Det er mer enn bare ord, det er en konkret handling som gir kraft til ordet «**håp**»

Jesus oppstandelse fra de døde gir håp til alle nedbrutte, slitne, sultne og tørste, for alle verdens krigsofre, undertrykte og utstøtte! påsken er høytiden som gjør død til liv – og åpner himmelriket for alle mennesker!

Ved å åpne ditt hjerte for påskens mirakel, åpner du deg for å se at Jesus vil gå med deg i ditt liv! Slik at palmesøndagens kontraster og sårbarhet, blir ditt livs kontraster og sårbarhet, skjærtorsdagens fellesskap, blir et fellesskap du er en del av, langfredagen lidelse, vitner om at du ikke er alene i dine mørke stunder, og påskemorgens tomme grav, er din tomme grav!

For som Jesus sier «Den som tror på meg, skal leve om han enn dør» (Joh 11:25b) Det finnes alltid håp, selv i håpløshetens tid. Det trenger vi i denne urolige tiden.

Velsignet stille uke, og gledelig påske! Kristus er sannelig oppstanden!

*Andreas Alexander Fosby
Soknepresten i Ringsaker sokn & Åsmarka sokn*